

donar a Catalunya un Hospital-Asil de Cancerosos que aixoplugui els seus fills que pateixen, i també els altres de terres germanes?

Lluitem, amics, lluitem contra l'enemic que ens flagella, l'enemic que mata cada any més de tres mil germans a casa nostra; l'enemic que fins ara creïeu molt llunyà, però que s'acosta a passes gegantines i segueix una marxa triomfalment paurosa. I ja és hora que entre tots, ben units i ben ardots, alcem una barrera que deturi les passes d'aquest genet de rostre pàllid i braços forts, que corre amb valentia, muntat en son corser infernal.

Lluitem, companys, lluitem contra el càncer, que ja no es malaltia, sinó flagell, mil vegades pitjor que els que flagellaren la humanitat en son bressol.

Lluitem i vencerem. I que el so del clarí, en la viril gesta, arribi enllà d'enllà del món, i ensenyi als pobles grans el què és un petit poble.

Mai no volguem quedar enrera.

Ja és hora que quan deixeu les vostres eines de treball, alceu les armes invisibles de la lluita, per un gran ideal humà, i emprengueu la viva croada contra el perill i la dolor—nodrits d'esperança,—amb la germanor que fa la força, amb l'altruisme que és patrimoni dels déus.

Lluny de les terrenes petiteses, i de cara a l'indefinit.

Ardidesa i germanor, força i amor. Heus aquí les armes per a la lluita.

L'ardidesa ja la teniu de sempre. Amb la germanor vindrà la força. I quan sereu forts, sereu amorosos i vencerem.

Què és un cabell? No res; amb una cabellera, però, pot teixir-se una corda, i amb una corda pot ofegar-se a qui ens ofega.

Què és una gota d'aigua? Un no res, que ni la set apaga. Mes, d'una gota d'aigua, amb tantes d'altres gotes agermanades, s'és feta la mar. I si una gota, per petita que sigui, cau seguida, pot foradar la pedra.

Què és un gra de terra? No res, tampoc... I la immensitat dels món és feta amb aquests grans de terra.

Aquests cabells, aquestes gotes d'aigua, aquests grans de terra són el petit esforç que a tots demanem.

La caritat que us preguem perquè la feu vosaltres, i la demaneu als vostres amics i als que no

ho siguin; són els petits diners que els que esteu aplegats en forma societària heu de portar amants a la vostra societat, perquè ella els reculli i els porti a nosaltres; són els petits diners que el cap de casa ha de recollir entre els seus familiars i amics, perquè tots junts facin els milions poderosos.

Que demanant caritat per una obra d'amor i pàtria alhora, en lloc de rebaixar-vos us enlaireu més encara i assolireu la pau del just. Que cap jorn hem de voler-nos donar el repòs sense haver complert abans una obra bona.

La ciutat de Londres, entre els seus 26 hospitals, en té un d'especialitzat per al càncer, sostingut per subscripció popular, i així en totes les capitals dels països de vida intensa.

Que la malaltia—el flagell—que fa a Europa un milió de víctimes cada any, i a casa nostra tres mil, bé mereix un hospital propi; que si avui el projecten homes de cor, demà el regentaran homes de cor i ciència.

Voldrem ésser menys nosaltres? De cap manera.

Bastim-lo també nosaltres un hospital del càncer.

Siguem tots i cada un de nosaltres apòstols de la croada, i prediquem per ella a cel obert i en lloc tancat.

Prediquem sense defallir, en les llars, en les fàbriques i en els obradors, en la botiga i al despatx on cada jorn reseu l'oració del treball. I també en els llocs d'esbarjo; i dediqueu a la caritat, en un mes, el que en un jorn doneu al vostre plaer. I demaneu als vostres fills que ho facin en les escoles, perquè també els infants, sentin el desig de vencer el gegant, com David vencé Goliat. I mireu-vos en el pur mirall del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, que ha recollit deu mil pessetes, i els dels mils donants, que han portat la seva almoïna al Banc de Catalunya.

Voldreu deixar-los sols?

No tindriem perdó, si cada un de nosaltres no volguéssim sentir el goig de tenir una pedra nostra en aquest lloc de dolor i d'esperança, que tan gran ha de fer als ulls que el guaiten, aquest gran petit poble dels nostres amors.

Marquès de Camps; doctor Salvador Cardenal; Antoni Martínez Domingo; J. Ricart i Sala, president de la Federació de Dependents de Cata-